

Elas kord üks tüdruk. See tüdruk kirjutas jutte taevas ja põrgust, paradisisist ja igavesest tules. See tüdruk armastas ka väga mandoliini mängida. Ühel päeval lendas tema juurde üks kurk ja küsis: "Kas sa tahad minuga paradisi tulla?" "Hea küll. Kuid mis sa tasuta tahad?" küsis tüdruk. Kurk vastas: "Sinu mandoliini." "Ei lähe läbi," vastas tüdruk. Pikka palumise peale vastas tüdruk: "No olgu siis. Saad minu mandoliini." "Tore," vastas kurk. Siis küsis tüdruk: "Kuidas ma sinna pääsen?" Kurk vastas: "Sa pead lihtsalt oma tukka kammima ja ütleva: 'Mina lähen taeva!'" "Ja kuidas ma tagasi saan?" küsis tüdruk seepeale. "Kammi tukka ja ütle: 'Mina lähen maale!'" "Olgu nii," vastas tüdruk. Seepeale kurk kadus, võttes mandoliini endaga kaasa. Tüdruk mõtles: "Imelik kurk. Miks tal mandoliini vaja oli?" Seejärel kammis ta tukka ja lausus: "Mina lähen taeva!" Ja järsku oligi ta taevas. Seal oli nii palju lõbustusi, et ole seal kas või kogu elu. Ta mängis ja mängis kuni ta väsis ja tahtis koju minna. Ta kammis tukka ja lausus: "Mina lähen maale." Ja hopsti oligi ta tagasi kodus. Tal äks voodisse ja jäi magama. Hommikul ärkates avastas ta, et tema põrand on veega kaetud. Ta ehmus ja vaatas aknast välja. Kõik oli veega kaetud. Valitses täielik kaos. Ta tegi oma toa ukse lahti ja sai pihta veega mis tema tuppa tungis. Vesi viis ta aknast välja ja tüdruk sõi. Kui ta sõi, siis sattus ta põrgusse, kust ta nägi, et kurk mängis tema antud mandoliini. Ta teretas kurki ja samal

ajal maa värises. Järsku sai ta aru, et siis kui
 kurk mängis, valitseb igal pool kaos. Kui ta lõpetab,
 kaob ka kaos. Ta lükkas kurgu koos mandoliiniga
 igavestesse leekidesse, et kurk koos mandoliiniga
 ära põleks. See järel pilgutab ta silmi ja
 kõrge oli taevast. Seal võis ta näevad lähed
 mängida.